

Марио Кроненберг

Вина

Нещата сякаш неразбрани
останаха във своята същина
След толкоз разговори водещи до рани,
отново съм със своята вина...

Душата ми – тя празна бе останала
Оставих я свободно да лети...
Защото всичко бе изчезнало,
дори най-съкровените мечти...

Тогава срещнах моята надежда –
тъй прелестна и нежна беше тя
Но за жалост не успях, изглежда
това птиче да го уловя...

И ето пак съм тъжен и самотен,
и плаче пак разбитото сърце
За Слънцето – даряващо надежда,
и за вълшебните ръце...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11961>]